

Jeigu jau ta Vėlinių diena artėja, tai norisi pratęsti pamąstymus šia tema.

Foto: Vilniaus karoliniškių gyvūnų kapinių

O kaip gi tada šunys, katės ir kiti naminiai gyvūneliai? Juk ir jie sielas turi. Senovės tikėjimas sakė, kad turi, o va krikščioniškasis lyg nutyli, tačiau kaip krikščioniška valstybė smerkiam tuos, kas netinkamai elgiasi su gyvūnais ir net baudžiamuosius straipsnius turime. Žinome, kad ir medis gyvas, tačiau savam kieme jį niekink kaip nori ir baudžiamojon atsakomybėn niekas tavęs nepatrauks kaip už netinkamą elgiasį su savo augintiniu. Todėl peršasi mintis, jog pripažįstame sielą turint šunelius, katinėlius na ir visa kita, kas kruta. Taigi kaip paneigsi, kad anie sielas turi – gyvi juk, dėmesį rodo, laukia, džiūgauja sulaukę, liūdi kartu... Ne veltui šuo laikomas geriausiu žmogaus draugu. O kaip gi mes su tais draugais elgiamės?

Kur dėti namuose nugaišusį šunelį ar katinėlį? Šis klausimas kamuoja daugybę miestiečių, gyvenančių daugiabučiuose, neturinčių nei nuosavo kiemo, nei sklypelio sodo bendrijoje. "Užkasti po daugiabučio namo langais? Nepatogu prieš kaimynus. Palaidoti Panemunės parke ar ant Nemuno šlaito? Ar Vingio parke? Ten poilsio zonos. Išmesti į šiukšlių konteinerį? Širdis neleidžia. Tai ką daryti?"

Neatlaiko šeimnininko širdis ir, nesant legalių šunų kapinių, žmogus priverstas nelegalia veikla užsiimti, norėdamas palaidoti savo numylėtinį, nes kaip kitaip - juk brangus jis jam buvo.

Ši problema kamuoja ne tik Kauną ir Vilnių - ji aktuali visiems didžiųjų ir mažųjų Lietuvos miestų ir miestelių gyventojams, turintiems namuose šunis. Stojant į Europos Sąjungą, matyt vis vien teks taikytis prie šios šalių bendrijos, kurioje niekas neabejoja gyvūnų kapinių reikalingumu. Vilniečių pavyzdys rodo, kad beprasmiškais draudimais problemos neišspręsi.

Kol vieni suka galvas, ką daryti su nugaišusiu gyvūnu, vilniečiai, nepaisydami draudimų, jau įsteigė nelegalias gyvūnų kapines. "Daugiau nei pusėje Vilniaus seniūnijų jau veikia tokios kapinės, - sakė Vilniaus krašto gyvūnų globos ir apsaugos bendrijos pirmininkė Danguolė Valentinaitė. - Nei seniūnai, nei Savivaldybė kol kas nesigriebė jokių sankcijų prieš nelegalias gyvūnų kapines, kuriose daugybė gražiai prižiūrimų kapelių. Matyt, supranta, kad tokiu būdu problemos neišspręsi. Anksčiau ar vėliau Savivaldybė vis vien turės surasti tinkamą plotą gyvūnų kapinėms".

Pasigirsta kažkur balsas, bet ir vėl staiga nutyla...Mes žmonėms nepajėgiam krematoriumo Lietuvoje pastatyti, o dabar šunimis rūpinsimės?

Savivaldybės administracijos direktorius Gintautas Paluckas dėl legalių gyvūnų kapinių steigimo surengė pasitarimą. G.Paluckas įpareigojo Miesto ūkio departamentą per savaitę apskaičiuoti, kiek kainuotų įrengti tokios paskirties kapines. (Tai buvo 2009m sausio mėn tačiau tai ir paliko gerais ketinimais)

Labiausiai tikėtina, kad jos bus įkurtos Karoliniškėse, prie televizijos bokšto, ten jau esančioje nelegalaus laidojimo vietoje. Mat kitur mieste rasti laisvos žemės būtų sunku.

Vilniuje yra kelios nelegalios naminių gyvūnų kapinės. Didžiausios plyti Karoliniškėse, prie televizijos bokšto.

Vilniečiai savo augintinius laidoja ir Fabijoniškėse, Žirmūnuose.

Kapinėse Karoliniškėse naminiai gyvūnai laidojami daugiau nei du dešimtmečius. Čia yra kelios dešimtys šunų, kačių, jūrų kiaulyčių, žiurkėnų kapų. Ant seniausio kapo parašyta, kad kalė čia palaidota 1987-aisiais.

Bet nuo faktų ir apmąstymų grįžkime toliau prie samprotavimų. Pasižvalgius po nelegalias kapines, juose esančius antkapėlius matome, kad žmonės nėra abejingi savo anapilin išėjusiems augintiniams. Tiki ar netiki jie juose gyvenusia žmogaus ar net šventojo ar šventos dvasios siela, tačiau žiūrėk ir žvakutes uždega, ir antkapį kitas pastato ne ką prastesnį nei

žmogui.

Kažkas gal pasijuoks sakydamas, kad tai visiškas proto užtemimas, bet aš pasakyčiau - juk jei žmogus yra laisvas ir gyvena laisvoje visuomenėje, tai turi ir pasirinkimo teisę. Gal jam tas šuva buvo šventesnis už visus šventuosius, o ir artimesnis už žmones išėjusius anapilin, tai kaip gi ji smerkti, jei vėlių dieną prisimena savo brangų augintinį, o jei per visų šventųjų dieną jį mini, tai gal jis jam ir pats švenčiausias buvo? Mergelės, vadinamos šventa, ikona nekalbėdavo, o jo keturkojis jam grįžus namo uodegą vizgindavo, pavargusį veidą laižydavo ir visokeriopai savo dėmesį rodė.

Ir kita vertus ar mirusiems reikalingas mūsų dėmesys ir prisiminimai - tai didelė spėlionių virtinė, nes šios dienos krikščioniškasis pasaulis jau nutyli ir nepaneigia reinkarnacijas... taigi gal einame prie laidojimo vietos kai jau senai ta vėlė kur kitur persikūnijus ir lankome tik kaulelius? Nežinia kaip ten yra ir greičiausiai, kad ne jiems - anapilin išėjusiems - to reikia, bet mums, mums to reikia, kad turėtume kur ateiti, lyg kartu pabūti, bent kažkokią pagarbą parodyti ar pajusti, jei negerbėm jų gyvų esančių, tai nors po mirties gerbti bandome.

Žinoma, kai kas istorija iškraipo, kai kas didingus faktus nutyli, o kai kas ant žinomų ar atsitiktinai surastų pilkapių žvakutes uždega, tai kaip galima smerkti tuos kurie žvakutes uždega ir ant savo augintinių kapų.

Latviai štai visad viena koja priekin žengė, tiek išsaugodami savo tautos istoriją, folklorą, tiek besirūpindami ir savo draugais gyvūnais.